

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 10. vel. travna 1889.

List 19.

Sveta devica Angela, zavetnica učiteljic.

Angela (angelski otrok) je bila hči boga-boječih starišev, ki so se zvali Meriči, ter živeli v mestu Desenzani ob Garda-jezeru na Italijanskem. Izredili so z izgledom in besedo dve hčeri v strahu Božjem, in imeli so zato veselje, da ste postale hčeri v pobožnosti in nrvnosti, umni in pobožni devici, kateri je vse spoštovalo. Dobre stariše je Bog hitro jednega za drugim k sebi poklical, v plačilo za zvesto splovnovane dolžnosti. Bogat stric v kraju Salo je ljubeznjivo sprejel siroti k sebi. V njegovi hiši ste imeli vedno dosti opravila in ste lahko opravljali tudi navadne pobožnosti. Toda v veliki mladostni gorečnosti, da bi Bogu v ostrem, spokornem življenju bolj goreče služili, kot je bilo to v bogati hiši mogoče, zapustili ste na skrivnem stričevo hišo, hotli živeti po puščavniško, ter ste si prostorno votlino v stanovanje izvolili.

Toda kmalu so ji našli, nazaj pripeljali, in ponižno ste prenašali grajo, in ponižno prosili za odpuščanje. Od sedaj niste sestri ničesar več počeli brez stričevega dovoljenja, in skušali ste mu le veselje napraviti. Ali v veliko žalost cele hiše, zlasti pa Angele, umerla je dobra sestra. Z vročimi solzami, kakor pri pogrebu svojih starišev, kazala je Angela svojo globoko žalost. Toda kmalu se je ohrabrila; ko so jo namreč nekateri hoteli tolažiti, je dejala, kot dobra kristijana: „Čemu bi se Bogu upirala? Moja ljuba sestra je bila njegova last, zato mi jo smel uzeti. Njegovo ime bodi česčeno zdaj in na vse večne čase.“

Iz smerti svojih preljubih domačih in sorodnikov naučila se je spoznati nečimurnost vsega

posvetnega, zato je vravnala tem bolj goreče svoje življenje po Zveličarjevih besedah: „Kdor hoče biti moj učenec, naj zataji samega sebe, vzame svoj križ nase, ter hodi za menoj!“ Hotela je Bogu dopasti, zato se je darovala z dušo in s telesom božjemu Zveličarju, in da bi ostala verna svojemu sklepu, rabila je k temu pripravna sredstva: ker je bila zelo zale postav, oblačila se je sicer spodobno, toda jako priprosto; prirezala si je nalašč lepe lase, večkrat si celo spačila svoj lični obraz, na neškodljiv način, in bila je zelo zmerna v jedi, spanji in pijači. Kar je prihranila, dala je ubogim, obiskovala je bolnike ter jim stregla, utolažila je umno marsiktere razpore.

Njena zabava je bila molitev doma in v cerkvi, pobožno berilo, premišljevanje življenja in terpljenja Jezusa Kristusa in njegove božje Matere, presvete Device Marije. Večkrat je vredno prejemale svete zakramente in občevala z majhnimi deklicami, katere je s podukom in lepim zgledom k dobremu budila.

Po smerti svojega dobrega strica se je vernila v rojstno mesto Desenzano, kjer je z dvanajstimi enakomislečimi devicami vstanovila dekliško šolo. Vse so bile zmožne za učenje in vzgojo, in družnice tretjega reda svetega Frančiška Serafinskega. Vspeh njihovega iz ljubezni do Boga pričetega podjetja je bil velik in lep. Deklice so se vseh predmetov prav dobro naučile, zlasti pa kerščanskega nauka, in s svojo pobožnostjo in lepim obnašanjem so mnogo k temu pripomogle, da je očitna čednost ter nrvnost pričela očitno cvesti v mestu.

Lepi sloves o tem se je v kratkem razširil po vsi okolici; zato so si tudi prebivalci mesta

Brešije želeli tacega dobrodelnega zavoda. Angela s svojimi tovaršicami je popolnoma zaslužila to dobro mnenje, ki se je o nji razglasilo, ker so bile modre in zelo pobožne. Ko se je vnela vojska, šla je na božjo pot v Jeruzalem in Rim, s čemur se je bila njena sveta vernost in resna volja, Bogu precej v mladosti goreče služiti, čudovito okrepčana. Zato je ustanovila pod varstvom svete device Uršule poseben red, mu dala blagoslovna pravila, katera je sama kot izvoljena prednica najbolj natanko spolnovala. S tem je ona mnogo pripomogla, da se niso v šestnajstem stoletju razširjene krive vere mogle vkoreniniti v Italiji. Bogata na zaslugah in krepostih je umerla 27. prosenca leta 1540, dobro pripravljena za zadnjo uro. Pokopali so jo v cerkvi svete Afre v Brešiji. Sveti Karol Boromej je oskerbel, da je bila proglašena za blaženo, to pa pod papežem Klemenom XIII. Po ostrem in natančnem preiskovanju njenih junaških kreposti in raznih na njeno priprošnjo od Boga učinjenih čudežev. Papež Pij VII je sprejel blaženo Angelo 28. maja 1807 v imenik svetnikov in svetnic božjih. Njen god se praznuje 31. maja. Njen red, red uršulink, je po celem svetu razširjen, in dela povsodi s požertvovalnostjo jako blagoslovno.

N a u k.

Bogu posvečene device, bodisi že uršulinke, salezijanke, šolske sestre, angeljske gospodičine, ali kakor se že imenujejo, imajo navadno lepe vspehe v poučevanju in vzgoji ženske mladine. To se zgodi zato, ker Bogu in otrokom na ljubo vse svoje dušne in telesne moči v spolnovanje svojega lepega posla darujejo in z lepim zgledom svoje goreče delovanje še pospešujejo in z lepim svojim življenjem same sebi prelép venec za nebesa pletejo. Vsakdo lahko na prvi mah razloči, je-li otrok obiskoval šolo duhovnih učiteljev in učiteljic, ali pa svetnih učiteljev in učiteljic. Otroci iz samostanske šole je saj večji déel pobožen, pameten in prijazen.

O da bi vsi učitelji in učiteljice spoznali izročene otroke kot prave otroke božje, in bi jih ne samo radi potrebnega plačila, temuč tudi zaradi večnega plačila versko-nravno učili in vzgojevali.

Poglavje.

„Kdor se hvali, naj se hvali v Gospodu; ker ne oni, kateri sam sebe hvali, je poterjen, temuč oni, katerega Bog hvali.“ 2. Kor. 10.

Antifona.

„Pridi, nevesta Kristusova, prejmi krono, katero ti je Gospod pripravil, za vekomaj in vekomaj.“

V. V tvojem krasu in lepoti.

R. Začni, v sreči nadaljuj in vladaj!

Molitev.

O Bog, kateri si hotel, da naj po blaženi Angeli v tvoji cerkvi vzcvetè novo društvo svetih devic, dodeli nam na njeno prošnjo, po angeljsko živeti, da z zaničevanjem vsega posvetnega zaslužimo večno življenje — po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duhá, Bog od vekomaj do vekomaj. (Gl. Zenotty „Die Schutzheiligen“, str. 72 in dalje.)

Don-Boskova Madona,

to je,

Don-Boskova Marija Devica.

Pod tem napisom je v Torinu 1. majnika prišla na svitlo knjižica, ki pripoveduje nekatere milosti, ktere je Marija Pomočnica delila svojim čestilcem. Zbral mašnik J. B. Lemoyne. V Torinu 1889.

Verli pisatelj v vvodu opravičuje naslov: „La Madonna di D. Bosco,“ to je: „Don-Boskova Mati Božja.“ To namreč je imé, s katerim je ljudstvo zaznamnjevalo in zaznamnuje cerkev Marije Pomočnice, ktero je zidal pokojni Don-Bosko v Torinu, in v kateri verniki zadobivajo toliko neprecenljivih milosti.

Kolika primérnost je v tem imenovanju! pravi pisatelj, in stvar nadalje razvija. Don Bosko v svoji ponižnosti, priserčni ljubezni in zaupljivosti do Marije se ni nikoli derznil imenovati jo z drugim imenom, kakor Marija Pomočnica, in očitno ni kazal nikoli, da je on orodje, po katerem si je Marija odmenila ustanoviti novo svetišče, studenec milosti in dobrót. Ljudstvo pa po svojem dobrem kusu je precej od začetka čutilo skrivnost, in glasilo se je v njegovih ustih kakor eno isto ime „presveta Devica Marija“ in „Marija Boskova“, ter kakor ena sama in ravno tista reč. Enake zadeve so tudi drugod; kliče se n. pr.: „Marija na Brezji, pomagaj!“ „Mati Božja Šmarnogorska, reši me iz te zadrege!“ ...

Don-Boskovo življenje pa se ne more misliti drugač, kakor v edinosti z vedno pomočjo in nepretergano zvezo z Marijo D. z naslovom „Pomočnice.“ Gotovo še kot priprost pastirček je velikrat skušil pomoč Marije Pomočnice, kajti tolikrat je uklonil glavo in zaklical: Oh, kako dobra je Marija! In kako ne? Od začetka njegovega misijona mu je nasprotvalo brez številnih prehudih pritežnost, zadržkov in nasprotji,

in to se je zapóred množilo do konca njegovega življenja; kajti povsod je prišel pekel vmés in razdjati je skušal Boskove lepe osnove. Bosko pa je bil, v zaupanji v višjo pomoč, vedno dobre volje, in klical je cencajočim: „Ne bojte se: vse se bo vravnalo. In vravnalo se je, orožje zlobnih prostomišljakov in nasprotnikov je skerhano padalo pred njim na tla.“

Kako očitno je delo Marije Pomočnice! Prišel je Bosko v Torin ves boječ, kakor priča njegov prijatelj Borel, uči prvega dečka (menda „Savija“) kerščanski nauk v cerkvi sv. Frančiška Asiškega v dan brezmadežnega Spočetja, in v kratkem zbere krog sebe tisuče mladenčev naj bolj divjaških in razuzdanih ondotnega velikega mesta, tako, da je deželjska oblast sama bila v zadregi, kaj bode zdaj s to čudno druhalijo. Bosko nima vinarja, djal bi, in začne zbirati in preživljati dečke: k prvemu pridobi desetorico, šestdesetorico, njih dvesto, petsto, tisuč, v Torinu samem, in tako dalje in dalje. Razširil je svoje djanje na Francosko, Španjsko, Angleško, v Ameriko.

Prostomišljaki so v začetku zabavljali, češ, to je slamnat ogenj, ki bode berzo ugasnil. Toda Bosko je povsod in vselej zmago obhajal. Bil je po večem zmeraj v velikih denarnih zadregah; pa njegova zakladnica je bila Božja previdnost in Marija Pomočnica. Kolikrat je Don Bosko zaklical: Že je štirideset lét, kar smo začeli, pa ne en sam dan nismo bili brez kruha — mi in naši mladenči!

Brezbožni časniki so bili gospodarji na bojnem polji in tako prederzni, da so se pošteni bali na bojišče. Don Bosko, čegar ime kot pisatelja še znano ni bilo, vstanovi „Katoliška berila“ („Lecture Cattolique“) in prvih deset let je sam spisoval mesečne zvezke. Pa kako so pihali ti gadje zoper njega! Tišali so vanj, da naj neha pisati; ker pa s tem niso nič opravili, so mu stregli po življenji. Pravi junaki — ti prostomišljaki! On pa se je vselej prečudno otél. Znane so iz lanske „Danice“ dogodbe z njegovim sivcem.

Dragoceno je dospeti do lastne tiskarne, še dragocenejše dospeti do lastne čerkolivarne. Toda, kdor je Boskotu dokazoval, da je to nemogoče, mu je Bosko odgovoril: Videli bodete; imeli bomo tiskarno, in potem mnoge tiskarne. In tako je bilo, in zvezki se razširjajo po vsem svetu in na milijone ljudi jih prebira.

Bili so časi, ko so se zatirali cerkveni redovi. Don-Bosko sklene vstanoviti cerkveno družbo svojih pomočnikov za odgojo mladine; pa vsi prijatelji so mu nasproti, menijo, da to je nemogoče, in ga zapuščajo. Svetovali so tudi

Boskovim mladenčem: Pustite ga; Bosko bo umerl, in z njim bo vse zginilo! Bosko pa je ministra tako rekoč moralično prisilil, da mu privoljenja ni mogel odreči, angeljski Pij IX je družbo poterdil, premodri Leon XIII pa sprejel še bolj doveršena pravila.

Pa to še ni vse čudovito. Bosko je že od l. 1844 namérjal v Torinu zidati cerkev Marije Pomočnice. Leta 1864 je pričél s tem spominkom Mariji na čast. Tisti dan, ko se je pričelo kopati za temelj, v Boskovi blagajnici ni bilo družega denara, razun celih osem soldov; vse zidanje in delo pa je bilo nastavljeno na 500,000 (pet sto tisuč) lir! Odkod bo denar? — Začnimo! — je rekel Don Bosko. In cerkev se je dvigala na kviško. Množile so se pa tudi milosti, ki jil je Marija Pomočnica delila vernim darovalcem. Vsaka opeka, vsak kamen, ki se je pokladal, je bil čin novih čudežev, in ko je bila cerkev doveršena, so bili poravnani vsi troški, vse je bilo plačano!

Ravno to velja o cerkvi sv. Janeza Evangelista, ki jo je zidal Bosko v Torinu, in o cerkvi Jezusovega presv. Serca, ki so mu bili Pij IX naročili, da jo je zidal v Rimu. K poslednji so pripomogli neki mali darčiki tudi iz naše dežele.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Za dobro vzgojo.) Neutrudljivi gosp. katehet Ant. Keržič je zopet dal na svitlo dvoje delce, ki je vredno, da bi se po vsi deželi prav obilno razširilo, to je namreč:

Kerščanski detoljub. List za kerščansko vzgojo in rešitev mladine. S prilogo (Izpraševanje vesti, sicer po 2 solda). Obsega ta knjižica spise: Vzgoja — prečastno opravilo. — Izgledi bogoljubnih mater. I. Mati sv. Gregorija Nazijanškega. — Vzgoja. V. Požrešnost in pijanost. (Spisuje dr. J. Lesar.) — Nova šolska postava se nam obeta. — Odpustki za odgojitelje. — Zadeve katol. društva za detoljube. — Letno poročilo.

Sv. Oče Leon XIII so 20. grud. 1884 prav velike duhovne dobrote podelili udom detoljubnega društva. Popolnoma odpustke n. pr.: 1. V dan pristopa. 2. O Božiču. 3. O vel. noči. 4. O Binkoštih. 5. V god brezmadežnega Spočetja. 6. Sv. Jožefa dan. 7. Rojstni dan sv. Jan. Kerst. Vse pod navadnimi pogoji. Dalje premnogo nepopolnih odpustkov in posebne pravice oziroma ss. maš, kar vse je zaznamnjano v bukvicah. Tudi dobijo odpustke: 1) 100 dni matere vselej, kadar otroke učijo keršč. nauk; 100 dni učitelji, kader ob delavnikih v šoli razlagajo keršč. nauk; 100 dni verni, kader pol ure druge učijo keršč. nauk, ali pa se ga sami učé.

Iz Ljubljane. (Vprašanja pri poskušnji za samostalno duhovnije, 30. aprila, 1. in 2. maja 1889.)

E theologia dogmatica: 1) Animam humanam esse substantiam simplicem, a corpore distinctam, probetur. 2) Indulgentiarum efficacia et utilitas defendatur.

E jure canonico: 1) Quenam est genuina munera parochialis notio, quae ejus origo, qualis jurisdictio? an parochiani corpus efficiunt? — 2) Duxerunt fratres Petrus et Antonius uxores, alter Luciam, Franciscam alter, Luciae neptem; porro Petri filius desiderat matrimonium cum Antonii filia. An aliqua dispensatione opus est in otroque casu, et quare?

E theologia morali: 1) Quenam est materia et forma legis generatim, et quisnam principalis effectus legis? — 2) Data notione ac divisione orationis ostendatur, cuinam necersaria sit ad salutem oratio?

Ex exegesi: Fiat lingua vernacula exegetico — homiletica expositio pericoparum epistolae atque evangelii, quae leguntur Dominica 21. post Pentecosten, nimirum epistolae ad Ephesios cap. a v. 10. usque ad v. 17. inclusive, et evangelii s. Matthaei cap. 18. a v. 23. usque ad v. 35. inclusive.

Iz duhovnega pastirstva: 1) Ktere dolžnosti ima duhovni pastir do svojega duhovnega pomočnika? — 2) Po katerih pravilih naj se ravna spovednik pri odvezovanji grešnikov v bližnji priložnosti? 3) Kako naj ravna duhovni pastir z bolnikom, ki mu besedo zapre?

Iz kerščanskega nauka: Učencem ljudskih šol naj se vprašaje razloži resnica: Bog je neskončno pravičen.

Z Iga. 2. maja. Na belo nedeljo smo obhajali v farni cerkvi kaj veličastno in ganljivo slovesnost, namreč prvo slovesno sv. Obhajilo. Pristopilo je to nedeljo nad 100 dečkov in deklic pervikrat k Božji mizi. Ob šestih zjutraj so se zbrali otroci v šoli, ter glasno molili sv. rožni venec. Zvonovi so zapeli, možnarji zadoneli, mladina se zversti v procesijo, in pod vodstvom verlega gospoda nadučitelja Fr. Ksav. Trosta stopajo otroci v sprevodu proti farni cerkvi za šolsko zastavo in cerkvenimi banderci. Vdeležila se je sprevoda tudi množica starišev, sorodnikov in veliko število faranov. Ko v cerkev dospejo, obstopijo otroci kerstni kamen, obmolijo apost. vero in klečé ponové sv. kerstno obljudo. Nato se je pričela slovesna sv. maša, ktero so darovali preč. gospod fajmošter z azistenco, in kateri so tudi sami podučevali in pripravljali otroke, že več tednov poprej, za ta naj lepši in naj srečnejši dan življenja pričujočih otrok. Med sv. mašo stopi na prižnico čast. g. bogoslovec Ivan Mavrink, nečak preč. gosp. fajmoštra, ter z navdušenimi in ginljivimi besedami preslavlja prelepi in veseli dan pervega sv. obhajila. Vaše sreče, ljubi otročiči, zakliče g. govornik, da se bote danes z Jezusom skienili, se veselé vsi nebeški prebivalci, vsa katoliška Cerkev, in z njo tudi vsi njeni dobri vérniki. Jezus Kristus bo zdaj popolnoma vaš, vi pa njegovi. Njegovo presveto Serce se bo popolnoma združilo z vašim čistim sercem. Z veseljem gledajo sedaj na vas vaši zvesti angeljci varhi, katerim je dobri Bog vaše duše v varstev izročil. Nekega dne, ko je bil cesar Napoleon I že na verhuncu svoje časti in mogočnosti, se razgovarja s slavnimi vojsko-

vodji in prijatelji o raznih dogodbah in imenitnih delih svojega življenja. Cesar jih nekaj časa tiho poslušá, neutegoma jih pa vpraša: Ali pa tudi veste, gospodje, kateri dan je bil najlepši in naj srečnejši mojega življenja? — Brez pomislika so mu navzoči jeli imenovati dneve, ob katerih je obhajal slavne zmage. Eni omenijo dan pri Marengi, drugi pri egip-tovskih piramidah, zopet drugi pri Avsterlicu, Vagramu i. t. d. Zopet eni so menili, da tisti dan, ko je bil za cesarja kronan. —

Niste uganili, gospodje, jim reče Napoleon. Naj-srečnejši je bil dan, ko sem bil pervikrat pri sv. Obhajilu. Eden generalov resno in modro zasliši cesarjeve besede, in solze se mu prisvetijo v očéh. Napoleon mu poterka na ramo, rekoč: „Prav, Drouet, prav veseli me, da si me razumel.“ Dan katerega se je cesar Napoleon v svoji mogočnosti kot najsrečnejšega z veseljem spominjal, dan, pri čegar spominu so generalu Drouet-u solze oči zalile, enak dan se zdaj obhaja v tej farni cerkvi; ker tukaj okoli oltarja Gospodovega vidimo zbrane otroke, ki čakajo na prvi prihod ljubega Zveličarja Jezusa Kristusa v njih mlade serca. Res, ljubi otroci, kliče govornik dalje, najkrasnejši dan, najlepša ura vašega življenja, naj-svetejši, najsrečnejši trenutek je za vas prišel, trenutek pervega sv. Obhajila, po katerem ste že tako dolgo hrepeneli, o katerem ste se že tolikrat pogovarjali, katerega ste se s svojimi stariši že tolikokrati veselili. Zveličar se bo sedaj ponižal priti v vašo mladostna serca.

Po pridigi se je sv. maša nadaljevala, in pred obhajanjem se obernejo še preč. gospod fajmošter k otrokom, svatom nebeškim, jih blagrujejo ter s priserčnimi besedami opominjajo, naj sedaj še enkrat svoje grehe močno obžalujejo, in trdno sklenejo za naprej se jih varovati, zmiraj raji vbogati, vedno raji moliti, in še pridnejši v cerkev in šolo hoditi, ter Jezusu vedno zvesti ostati. Marsikoga so pri tem nagovoru solze polile, in nam faranom bode letošnja bela nedelja ostala še dolgo v spominu. Po sv. Obhajilu so se odmolile prošnje in izročnja, in po sv. maši so navdušeno odpeli zahvalno pesem. Po službi božji so se otroci zopet v sprevodu z zastavo in banderci vernili v šolo, ondi so dobili spominek na prvo sv. Obhajilo, in preč. gospod fajmošter so otrokom še preskerbeli maslene štruce, ktere so se jim razdelile, in s čisto vestjo in pobožnimi sklepi, da Jezusu zvesti ostanejo, in z maslenko in spominkom v roki vračali so se otroci radostni in veseli na svoj dom.

Ob desetih je pa pervikrat pridigoval č. g. bogoslovec Fr. Pešec, ter jedernato in goreče govoril o trojnem miru, o miru z Bogom, z bližnjim in samim seboj. Iskrena zahvala toraj v imenu vseh faranov našima verlima dušnima pastirjema, ki se toliko trudita z našimi otroci, kakor tudi gospodoma bogoslovcema za izverstne in podučljive pridige.

Ljubim malim obhajancem naj pa ta nedelja budí in ohrani blage občutke za življenje, da ostanejo stanovitni pri vsih zavirah, ki se dandanes nastavljajo sveti veri in katoliški cerkvi.

Pri tej priliki naj še opomnim, da je naša farna cerkev dobila za velikonočne pirhe pet lepih lustrov, ktere je predelal steklar g. Resman v Ljubljani, ter za to delo računil 348 gld. — Sedaj vdelujejo v farni cerkvi nove stopnice na kor k novim orgljam, in še to poletje nameravajo obé kapeli farne cerkve s sli-

kami ali lepim malom olepšati. Tako tedaj naša farna cerkev vedno od leta do leta napreduje v snagi in lepoti.

Žalostna osoda lahkomišelnih izseljencev.

Od c. kr. deželne vlade smo dobili izpisek iz pisma nekaterih kranjskih izseljencev v Braziliji (J. Ogulina in tovarišev), ki popisuje žalostno stanje kranjskih izseljencev. Imenovani J. Ogulin je pisal pismo 7. januarja t. l. iz Joinville-a c. kr. avstrijskemu generalnemu konzulatu v Rio de Janeiru. Med drugim piše: „Dne 17. decembra 1888 smo prišli v San Francisco, od tam so nas v mali ladiji peljali v Joinville. Ko smo stopili na suho, peljali so nas v neko barako, kjer smo še danes. Bili smo tri, štiri dni v Joinville-u, a nihče se ni brigal za nas. Konečno je prišel nekdo od vodstva in poslal nas v star gozd. Tam nas je vprašal pomagač inženirjev, ali smo vzeli seboj orodje in živež? „Ne!“ smo odgovorili. — „Kaj pa hočete tukaj?“ — „Delali bi radi.“ — „Jaz nimam živeža za Vas in tudi ne orodja“, rekel nam je. Šli smo nazaj v Joinville in morali smo delati kot sužnji, da ne bi lakote umerli. Ne moremo ne naprej, ne nazaj, ker ničesar ne dobimo, kar so nam obetali. Serčno prosimo pomoči in rešitve; ali naj nas premestijo v boljši kraj, ali pošljejo v domovino. „Klečé prosimo pomoči.“ Generalni konzulat v Rio de Janeiru ni mogel neresčnežem pomagati z denarjem in tudi ne poslati jih domov.

Iz Carigrada, 29. aprila 1889, piše znani preč. arhimandrit Polikarp Anastasiadis:

„Pet mesecev je minulo, odkar sem Vam pisal za novo leto in sem prosil male podpore, kakor po navadi; pa nisem dobil nič odgovora. Ne mara ste pozabili odgovoriti mi, ali pa niste bili zadovoljni z novicami, ki sem Vam jih pisal. (Odg.: Ne eno, ne drugo; temveč denara ni toliko, da bi se moglo večkrat pošiljati; pa zdaj bo že treba kaj poiskati. Vr.) Sedaj Vam morem naznaniti, da v kraju Malgara (Mala gora?), v vasi Ciauskioi, se je h katoliški veri spreobrnilo trinajst družin; neka druga vas cela se pripravlja sprejeti katoličanstvo. V našo hišo smo pred dvema mesecema dobili družega greškega mladenča, ki ga pripravljamo za duhovski stan. Nadjam se, da sedaj me ne boste pozabili, temveč bolj dobre volje vsled velikonočnih praznikov boste blagovolili potolažiti tudi našo občino.

Ves hvaležni sluga

Polikarp Anastasiadis l. r.

Moja Zvezdica.

Stoji tam bela hišica,
Oj hišica mi zidana;
Krog hišice je tratica,
Da, tratica mi zelena;
Od hišice širnó poljé
In cesta bela skozi gre.
Gre dalje, dalje v širno plan,
In v hrib in góro vsaki dan;
V hrib pelje, goro in raván
Popotnikom ta gladka tir,
Jih vodi, vodi brez ovír.
Še mene zvalila seboj,

Me gnala je v svetovni boj,
Me vabila v razkošja vert,
Ki cvetom je pogin in smert; —
A meni je pustila še,
Kar hišica mi dala je;
Oj hišica očetova —
Z rudeč'ga ila zidana,
Sneženo mi pobeljena.
Po cesti hodim svojo pot,
Ne neham biti tam, in tod.
Pozabljam redko mili dom,
Če ljubim ga? čemú ta dvom!...
Saj tam mi prvič zénica
Očesna se je dvignila
V prekrasno zvezdnato nebó, —
Tje gleda verno mi okó —
V prekrasno božjo zvezdico.
Nadzemeljska je zvezdica,
V podobi Križa svetega,
Serafa plamenečega;
Je rajskodivna, miljena
Predraga mi ta zvezdica.
Kdor vgloda se v nje rajski žar,
Ne zabi ga nikdar — nikdar;
V očesu, kamor zamigljá,
Odsév nebeški zaigrá;
Petéro zvezdic pa iz nje
Razliva svitle žarkice,
Razliva žarov — živi plam, —
O mili plam, predragi nam
Ti rada v sercu prostor dám,
Ker srečo v tebi vso imam.
Sercé sladkó ogrevajo,
Mi ljubiti velevajo,
Velevalo in me učé:
„Ta zvezdica naj lepša je,
Ljubezni vredna zvezda vsa,“
Sej zvezda je Zveličarja,
Znad križa svetega migljá. —
Migljaj, migljaj mi prežarnó,
Prodiraj z žarki v serca dnó;
Ti sveti meni vsako noč, —
Po dnevi pridi mi v pomoč!
Morí mi serce studen mraz:
Ogrej me, urno tisti čas,
O Seraf moj, Ti križani.
S peterimi zvezdicami:
Naj srednja teh mi — „Sveta stran“ —
Moj dom od zdaj bo dan na dan! —

S. M. Bonavent.

Razgled po svetu.

Katoliški shod na Dunaju. Po raznih naznanilih se je katoliški shod na Dunaju prav moško obnašal in srečno doveršil, gotovo bolje kakor bi se bil mesca novembra, ako bi ne bil odložen. Naj sledí tukaj le nekoliko posnetka, po večem, kakor se bere v solno-graškem katol. listu.

V pričo preslavnih gospodov iz vsih stanov je 29. aprila zvečer ob 6ih grof Pergen pričél zborovanje s kratkim, krepkim nagovorom. Predsednik je bil z enim glasom izvoljen grof Blome, ter je v ogovoru povdarjal edinstvo in ljubezen v zborovanji, ka-

koršno so že staroavni pogani hvalili pri kristjanih, rekši: „Lejte, kako se ljubijo med seboj,“ ter naj gospoduje tudi na tem shodu. Naglašal je nadalje, kako da pričujoči določno zastopajo katoliško prepričanje. Zagermela je nepopisljiva pohvala, ko je omenil rimsko vprašanje: Katoliška Cerkev je telo, je rekel, ako terpi glava, terpe tudi udje. (Zanikaren v resnici je katoličan, ako izblekne besedo: to meni nič mar ni, kadar se govori o terpljenji ali koristi sv. Cerkve!) — Enaka pohvala je zagromela, ko je govornik zahteval vérsko šolo: Avstrija mora biti katoliška, brezvérska Avstrija je brezglavnost. Povdarjal je še dalje katoliško vero in vdanost do presvitlega cesarja. Papež in cesar sta edina in tudi teh nam ne smejo ločiti. (Gromovita pohvala.) V našem šotoru je Avstrija, nam se ni bati luči, in mi ničesar ne bomo skrivali.

Predsednik nasvetuje, ter zbor po telegrafu prosi blagoslova od sv. Očeta iz Rima. V tem telegramu je obnovil vse prešnje oporeke avstrijskih protestov in zborovanj zoper žaljenje pravic kat. Cerkve in zoper rop papeževih pravic in posestev, in zaterja se nepretresljiva zvestoba do sv. vere, do Kristusovega namestnika na zemlji, in da nihče naj ne vravnava stanja papeževega brez privoljenja sv. Očeta.

Prebrano je bilo potem veliko število telegramov.

Kard. Gangelbauer naslednjič pozdravi shod in povdarja, kako mora Avstrija biti zvesta veri in cesarju.

Nastopil je znani dr. Lueger (Logar?), ki je zaterdil, da ne govori kot srenjski odbornik dunajskega mesta, ampak kakor dunajski otrok. „Shod je podoba Avstrije; podoba miru. Nobenega ministra ni tukaj, nobenega deželnega predsednika, tudi župana ni. Sicer ne gre za oficijozni lesk. Glavna reč je ljudstvo. Ubogo ljudstvo se mora rešiti. Pred 200 leti sta papež in cesar rešila Dunaj. Tudi dan danes se proti Dunaju. Na Dunaju bode glavna borba med keršćanstvom in protikeršćanstvom. Katoliški shod je predpoda za avstrijski narod.“ Toraj govornik le to želi, da bi bili vsi eno, bratje v Avstriji in bratje v Kristusu.“

Vseučilišni profesor Tarnovski je govoril o oslabljevanji katoliškega življenja v Galiciji. Eden vzrokov je po njegovih mislih jozefinizem.

Posvečeni škof Haller je izverstno govoril v imenu katoliške družbe na univerzi. Opiral se je na katoliško resnico, da zgoli vera iz uma ne zadostuje, da bi nas vodila k dosegi našega namena, ktereга nam je Bog odločil. Ta namen je višji, k temu je treba višega znanja, čistejših nagibov. Božje razodenje moramo celoma sprejeti, ako hočemo namen doseči. Oglejmo pa se okrog, komaj se bo več moglo govoriti o katoliški Avstriji (recimo, oziroma na višji šolski svét). Koliko študentov se verne z višjih šol, ki bi ne bili škode terpeli na veri in čednosti? Lepih izjém imamo res; kako pa je večina! (Gotovo veliko jih je — tudi še med tako imenovanimi „boljšimi,“ ki menijo, da jim vera, cerkev in papež nič mar ni, češ, zato naj skerbé duhovni! Ali so to katoličani? V katerem verstvu je taka nemarnost do lastne vere?) Poglejte v marsiktero mešćansko hišo! Kje je spoznanje božje oblasti sv. Cerkve? Ali niso (mnogi „olikani“) vedno na strani nasprotnikov kat. Cerkve? Celó v mnogih gospejskih sercih je vera ugasnila.

Mati — in nevéra! Kako strašno!.. (Tudi pri vstanovi višjih hćerskih šol mérije nekteri liberalni mestni odborniki na to, da bi se ženska mladina prostomišljaško odgojevala! Gorjé srenjam, kjer bi se tako daleč zašlo!) Ako iščemo tuje ljudstva spreobračati, ne smemo pozabiti lastnih otrók svoje domovine...“ Govornik kaže na kat. univerze po družih deželah. Ali Avstrija ne bo dospela do nobene take?... Govornik budí k podpiranju solnograškega vseučilišča, da se na dan spravi. Družba za to vstanovo ima dozdej 70.000 zbranega. Živa pohvala je spremeljala ta vsega pomishka vredni govor.

Tridesetega aprila ob Sih je dunajski kardinal imel pontifikalno sv. mašo za deležnike. Ob 10ih so zborovali razni odseki ob enem in po različnih prostorih. Prav živo je bilo v odseku o avstrijskem časništvu. Sprejeta je bila resolucija, da naj se vstanovljajo tiskovna društva. Konec prih.)

Kakóšen red je na novem Laškem! Telegrami nazzanjajo, da dva vlaka, peljaje 800 romarjev beneških v Rim, so potepuhi na treh postajah s kamenjem napadli, okna skoro vsa pobili, vozove močno poškodvali, 27 romarjev ranili! To je sad v deželi, ktero so papežu ugrabili, samostane in cerkve plenili in plenijo.

Berlin. (Kako se godí katoličanom v tej protestanški stoljnici?) Ondotni duhovni pastir č. g. V. Frank pripoveduje, da od 1. pros. 1889 imajo zraven štirih katoliških duhovnij v Berlinu še eno novo, peto, ki obsega ves severni vzhod berlinskega mesta in šteje 22 tisuč katoličanov (blizo toliko, kakor vsa Ljubljana). Vsa ta velika srenja ima le eno samo cerkvico, ktera ima k večemu za 600 ljudi prostora. Očitno je iz tega, kako majhen dél tega prebivalstva zamore dobiti prostor, da spolni svojo dolžnost o nedeljah in praznikih v tej cerkvi. Zraven tega je pa še cerkvica, ako izločimo sveetišča, bolj podobna šupi, kakor cerkvi. Omenjeni svećenik, ki je od novega leta ondi samostojen dušni pastir, hoče zidati novo hišo Božjo. Veselo je, da katoliško prebivalstvo se v Berlinu množi; žalostno pa, da je za božjo službo tako malo oskerbljeno. Ako dobijo v Berlin katoliškega škofa, kar se zdaj nekoliko obeta in je kervava potreba, bode sčasoma zaupljivo, bolje tudi v tem.

Sinoda sirskih škofov na Libanu. Nedavno zborovala je v duhovščini sirskega patrijarhata v Charfetu na Libanu zelo važna sinoda ondotnih škofov. Zbor je obsegal te-le škofo: Mr. Scelhot, sirski patrijarh v Antijohiji; gg. Behnam-Benni, nadškof Mosulski; David, nadškof v Damasku; Almardacno, škof v Nisibu; Kandelafat, škof v Tripolisu; Rahmani, škof v Edessi; Topal-i, škof v Mogafarkine. Predsedoval je sinodi prečastiti gospod Al. Piavi, nadškof v Siuniji in apostoljski delegat za Sirijo.

Sinoda je imela deset slovesnih sej. V zadnji izrekli so prelati, poleg stare navade, svojo vdanost do stola sv. Petra in naložili so nadškofu v Edessi, da naj to sporoči svetemu Očetu v Rim. Sklenili so na tem zboru mnogo važnih reči glede na disciplino, kar je radosti leta papeževe petdesetletnice prav zelo povzdignilo. Nj. svetost papež Leon XIII sprejeli so zastopnika sirskih škofov in naznanili svojo najvišjo zadovoljnost. Podelili so tudi vsem soudom sinode in njihovim ljudstvom apostoljski blagoslov.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec vel. traven (maj).

a) Glavni namen:

Spreobrnjenje Judov.

¶ (Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

b) Posebni nameni:

10. S. Antonin. Pridigarski red. Važna dušna pastirstva. Več lahkomišljencev. Neverci in mlačeži v veri.

11. S. Frančišek Hieron. Jezusova družba. Več ljudskih misijonov in duhovnih vaj. Prav veliko jetnikov; veliko psovanih, preganjanih, stiskanih.

12. Varstvo sv. Jožefa. S. Pankracij. Mladina, ktere vera in pravost je v nevarnosti. Društvo sv. Kanizija. Zadeva češčenja sv. Jožefa.

13. S. Servacij. Da bi se življenje po tovarnah vravnalo v kerščanskem duhu. Več ženinov in nevest, več zakonskih. Več zdravnikov in vradnikov.

14. S. Bonifacij. Da bi se premožnejšim bolj priljubila darežljivost. Za odvernjenje in odstranjenje pohujšanj. Bolehni in hudo bolni.

15. S. Izidor. Žertve napuha. Več kmetovalcev in delavcev. Več takih, ki so brez službe in zaslužka.

16. S. Janez Nep. Češka. Z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe. Obrekovani in obrekovalci.

17. S. Paskal. Pobožnost do Jezusa v presv. Zakramentu. Za gorečnost v olepšanji in množenji hiš božjih; posebno cerkvá Serca Jezusovega. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna, zmešana oseba za pomoč. — Za milost spoznanja neka oseba. — Neki moški za spreobrnjenje. — Prav priserčno se priporoča več učencev, da bi zamogli na priprošnje N. lj. G. presv. S., sv. Jožefa, sv. Antona P. šolske naloge boljše izdelovati in srečnejši drugo polovico leta zveršiti. Enako se priporoča na očeh zelo bolen deček. Zahvala se naznani. — Neki sin, da bi mu sv. Duh na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa in njegovega patrona podelil pravo poboljšanje. — Dve osebi v dušnih potrebah.

Zahvale.

Bil sem v hudi stiski. Obernil sem se z zaupanjem k presvetim Sercem Jezusa, Marije in sv. Jožefa za pomoč, z obljubo, da hočem v „Danici“ naznaniti, ako bi bil uslišan. Uslišan sem bil; zato s tim spolnim svojo obljubo in prosim, da to blagovoljno naznanite. Mislim, da sem tudi že od popred dolžan eno tako zahvalo Jezusu, Mariji in sv. Jožefu; naj to veljá za obakrat v zahvalo. M. J., župnik

Oseba, ki je imela nam trem bolnim v hiši streči, je sama do smerti hudo zbolela. Priporočila sem jo N. lj. G.

in sv. Jožefu, da bi se nam saj postreznica ohranila; in kmali potem se ji je zboljšalo; tudi nam drugim, zunaj ene, ki je že več lét na postelji, se je saj nekoliko zboljšalo. Toraj naznanjam tukaj naj serčnišo zahvalo za vse, in še posebno zarad streznice, kar sem bila posebej obljubila. Češčena bodi N. lj. Gospá presv. Jezusovega Serca! Češčen sv. Jožef!

Iz Polhovega graeca.

A. J.

Da svojo obljubo spolnim; bil sem v sili in v potrebi, pomagati si nisem mogel sam; obernil sem se k sv. Antonu Padovanskemu, k žalostni Materi Božji, k sv. Jožefu in sv. Frančišku, očetu tretjega reda. In kmalu potem sem bil uslišan in sem dobil pomoč, da sem nadaljeval svoje opravilo. Zato bodi serčna zahvala stotisučkrat po „Danici“ in povsod sv. Antonu Padov., žalostni Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Frančišku, ker so mi resnično pomagali v sili in potrebi. In tako se priporočim tem svetnikom in pomočnikom Božjim, da bi mi pomagali tudi nadalje. G. Ivan.

Listek za raznoterosti.

Spominek č. g. Jož. Jeriča je g. Vodnik dogotovil; vsekuje se še napis, kar bo v nekterih dnevih delano. V delavnici g. Vodnika ob cesti na kolodvor ga lahko vidi, kdor želí. Stroški bodo precej veliki, ker je delo lepo in primérno takemu domoljubu; kdor bi blagovolil za ta namen še kaj darovati, prosimo, naj izročí rodovini ranjcega, ali pa vredniku „Zgod. Danice.“

Prošnja zarad križevih potov. Zdaj ko se vedno napravljajo križevi poti, utegnejo tu pa tam stari ostati na razpolago. S takimi križevimi poti, če tudi starimi, zamorejo občine veliko dobrega storiti, ako jih darujejo za misijone, zlasti v Bosni, od koder nam je zopet došla neka prošnja.

„Der Liberalismus ist Sünde.“ Brennende Fragen, von dr. Fel. Sardá. — To je več kot sibilinska knjiga. Vzemi v „Katol. bukvarni“ za 1 gld. in čitaj!

V Novem mestu je 2. t. m. umerla blaga soproga g. bukvarja in tiskarja Iv. Krajca, Matilda roj. Polakova, previdena s ss. zakramenti, stara 42 lét. Bog ji daj večni mir!

Dunaj. Pri volitvi v okrajni odbor 3. volilnega razreda so zopet zmagali antisemiti (zoperjudovska stran), in sicer nekaj z velikimi, nekaj z zdatnimi većinami glasov.

Deržavni zbor se je zopet pričél 3. t. m.

Volitve v deželni zbor Kranjski bodo: 1) za poslance kmečkih občin 4. julija; 2) za mesta in terge, tergovsko in obertniško zbornico v Ljubljani 8. julija; veliki posestniki bodo volili 12. julija.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Č. g. Ivan Ažman je dobil faro Gorje. — Č. g. Iv. Lavrenčič je postavljen za administratorja v Naklem. — Naklo je dobil č. g. župnik Fr. Romè (oskerbnik v Čemšeniku je č. g. Iv. Volk); župnija Čemšenik pa je podeljena č. g. župniku Mih. Horvatu.

Česa manjka mladenčemu srednjih šol?

Odgov. Duhovnih vaj.

Lahko je kdo teoretično prav dober dijak, djansko pa prav malo vreden človek. Še ložej in morebiti še večkrat je, da je zanikaren v obojnem oziru.

Dajte, dajte srednješolcem — s pripravnico vred — enekrati v letu prav čverste duhovne vaje, in verjemite, da dobite mladino veliko boljšo.

Iz tedenske torbice.

V černe bukve! Ti potepin — ti, — kako si se védel veliko soboto dopoldne v Šenklavški cerkvi pri sv. maši od začetka, pa do „Sanktusa“, dokler te ni skušnjava iz cerkve vlekla?... To je motovnilo, mahedralo, se zvijalo — zdaj z glavo, zdaj z nogami, z životom. — zdaj naprej, zdaj nastran, zdaj se po cerkvi doli obračalo, — zdaj samo, zdaj zopet druge motilo! Ti malopridni spaček, ali te je bil kak rudečkar ali sam „zelénc“ najél, da si tako pohujšanje delal? Starši in varhi bojo pred Bogom odgovor dajali, ko take nevedne zanikarneže same puščajo, da v cerkvi pohujšanje delajo.

O drugi priliki veliki teden je velik pes stal v cerkvi med ljudmi, in naméri se tudi sicer, da se taka žival vmuzne v hišo Božjo! Gospodje, gospé, prizanašajte častitljivim hramom Gospodovim s takim blagom! Večkrat sicer se kužeti lepše „zaderžé“ v cerkvi, kakor nekteri prešérni pobi; vendar pravice nimajo bivati na tem svetem kraju. Tedaj — kuže debeluh, ti si tudi v černih bukvah!

Iz rimskega Martirologija.

11. sušca.

V Kartagi sveta mučenca Heraklij in Cozim.

V Aleksandriji terpljenje in smert svetnikov Kaudida, Piperijona in dvajset drugih, ki so serčno dali življenje za sv. vero.

V Laodiceji v Siriji ss. marternika Trofim in Tal, ki sta o preganjanji Dijoklecijanovem po mnogem in prehudem mučenji dosegla krono večne slave.

V Antijohiji spomin mnogih svetih marternikov, katerih eni so bili po ukazu cesarja Maksima verženi na razbeljene ražnje in pečeni, ne do smerti, temuč za počasno peklenje, drugi z drugimi strašnimi mukami terpinčeni, in so tako palmo zmage dosegli.

Enako ss. Gorgonij in Firm.

V Kordovi sv. Evlogij mašnik, ki je bil pridružen drugim marternikom tega mesta v saracenskem (turškem) preganjanji, ker je svetnikov boje za sv. vero pridno popisoval.

V Sardah sv. škof Evtimij, kateri je bil zaradi češčenja ss. podob od cesarja Mihaela podoboklésta poslan v pregnanstvo, in je poslednjič pod Teofilom mučenstvo doveršil.

V Jeruzalemu sv. Sofronij, škof.

V Milanu sv. Benedikt, škof.

Oč Amienskih mejah sv. opat Firmin.

V Kartagi sv. Konstantin, spoznovalec.

V Babuku sv. Peter, s čudeži sloveč.

Sodba in kazni grešnikov.

Ako bi bil ti do današnjega dné preživel v vednih častéh in razkošnostih: kaj bi ti vse to pomagalo, če pa bi moral ta trenutek umreti?

Vse tedaj je nečimurnost, razven Boga ljubiti in njemu samemu služiti.

Kdor namreč iz vsega serca Boga ljubi, se ne boji ne smerti, ne smertne kazni, ne sodbe, ne pekla; ker popolnoma ljubezni je pristop k Bogu zagotovljen.

Kogar pa še greh veselí, ni čudo, ako se smerti in sodbe boji.

Dobro pa je vendar, da ako te ljubezen ne zadržuje od hudega, te saj strah pred peklom krotí.

Kdor strah Božji zares odstrani, ne bo zmožen dolgo v dobrem ostati, temveč bo le preneglo zašel v zadrege hudobnega duha. (De imit. L. I, c. 24.)

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Čast. župni vrad v Sv. Križu pri Lit. 21 gld. — Z Zaspega 6 gld. 32 kr. — Z Rake 32 kr. — Iz Zelimej 8 gld. 30 kr. — Iz Spodnjega loga 15 gld. — Z Mozeljna 17 gld. — Z Lozie 15 gld. — Iz Podrage 16 gld. — Iz Šent-Lenarta 10 gld. — Z Vač 13 gld. 53 kr. — Z Ježice 31 gld. 10 kr. — Iz Dolenje vasi 13 gld. — Iz Moravč 68 gld. — Iz Hotiča 7 gld. — Urša Ferjan 1 gld. — S Podgrada 12 gld. — Od sv. Križa pri Teržiču 23 gld. — Od sv. Petra v Ljubljani 78 gld. 70 kr. — Po č. gg. Uršularicah v Ljubljani 17 gld. 60 ¼ kr. — Od sv. Križa pri Litiji 21 gld.

Za dijaško mizo: V. r. gr. Sofija Auerspergova z bl. kontesama 3 gld. — A. Zajic 1 gld. in 1 staro dvajsetico. — K. Sp. 2 gld. — Čast. g. adm. M. Mrak 1 gld. 50 kr. — Posestnik gosp. Jože Krek 5 gld. — „Za pridne dijake“ 80 kr. — Č. g. župnik Ant. Lušin 2 gld. — Č. g. župnik M. Jereb 1 gld. — Z besedami:

„Marijo slavite,

Dijaki pobožni,

Cvet serčie nedolžni

Ji v slavo darite!“ 3 gld. —

Za sv. Detinstvo: Iz Idrije 105 gld. — Čast. g. O. Izidor Normali, katehet v Rudolfovem, 12 gld. 71 kr. — K. Sp. 1 gld.

Za varhe Božj. groba v Jeruzalemu: Ig po čast. g. župniku J. Dolencu 5 gld. 10 kr. — Gorje po č. g. admin. M. Mraku 2 gld. — Iz Žirov po č. g. župniku Jož. Vidmarji 4 gld. 90 kr.

Za najpotrebniši misijone: K. Sp. 2 gld. — Iz Idrije g. Jan 10 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ 50 gld.

Za Macedonijo: Čast. g. župnik Ant. Lušin 2 gld. za semenišče.

Za odpravljanje sužnjosti (Kard. Lavigerie), G. Fr. Omejic 1 gld.

Za družbo sv. Leopolda: K. Sp. 1 gld.

Za afrikanski misijon: K. Sp. 2 gld.

Za misijon v Filipopolu: K. Sp. 2 gld.